

РЕЙ БРЕДЪРИ СБИРКА

Част 0 от „Семейство Елиът“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

— Идват — каза Сеси, без да се надигне от леглото си.

— Къде са? — възкликна Тимъти от прага.

— Едни са над Европа, други над Азия, трети — над Островите, а някои — над Южна Америка! — отвърна Сеси. Очите ѝ бяха затворени, дългите ѝ кафяви мигли потрепваха.

Тимъти пристъпи по голото дюшеме на стаята на втория етаж.

— Кои са?

— Чичо Айнар и чичо Фрай, както и братовчедът Уилям; виждам още Фрулда, Хелгар, леля Моргиана и братовчедката Вивиан, както и чичо Йохан! Всички приближават много бързо!

— В небето ли са? — с блеснали сиви очички възкликна Тимъти. Стоеше до леглото и изглеждаше точно на четиринайсетте си години. Навън духаше вятър, къщата бе тъмна, озарена единствено от звездната светлина.

— Идват по въздух и по земя, в най-различни форми — каза Сеси в съня си. Не помръдваше на леглото; гледаше вътре в себе си и казваше какво вижда. — Виждам нещо като вълк да минава през тъмна река — през плитчините, малко над водопад, звездите хвърлят отблясъци по козината му. Виждам кафяво дъбово листо, вдигнато от вятъра високо в небето. Виждам малък летящ прилеп. Виждам много други неща, тичат между дърветата в гората и се носят между високите клони. И всички те идват насам!

— Ще стигнат ли до утре вечер? — Тимъти се вкопчи в чаршафа и паякът на ревера му затанцува възбудено и се разлюля като черно махало. Наведе се над сестра си. — Ще бъдат ли тук за Сбирката?

— Да, Тимъти, да — въздъхна Сеси и се вцепени. — Не искам повече от мен. Хайде, върви. Остави ме да ида до любимите ми места.

— Благодаря, Сеси — каза той. Излезе в коридора и изтича до стаята си. Забързано оправи леглото си. Беше се събудил само преди няколко минути, по залез-слънце, и докато първите звезди се появяваха в небето, беше споделил със Сеси възбудата си от предстоящото празненство. А сега тя спеше толкова тихо, че не се чуваше нито звук. Паякът увисна на сребристо ласо около тънкото му вратле, докато си миеше лицето. — Само си представи, Спайд, утре е Все светии!

Вдигна глава и погледна в огледалото. Неговото огледало — единственото позволено в къщата. Отстъпка от страна на майка му заради заболяването му. Само да не бе толкова засегнат! Отвори уста и

огледа окаяните неадекватни зъби, с които го бе дарила природата. Направо като сърцевини на царевични зърна — кръгли, меки и бледи върху венците. Част от въодушевлението му умря.

Вече бе съвсем тъмно и той запали свещ, за да вижда. Чувстваше се изтощен. През изминалата седмица цялото семейство живееше според обичая на старата страна. Спяха през деня и ставаха по залез-слънце. Под очите му имаше сини кръгове.

— Спайд, не ми е добре — тихо промълви той на мъничкото създание. — Не мога дори да свикна да спя през деня като другите.

Вдигна свещника. Само да имаше силни зъби, с резци като стоманени шипове. Или пък силни прави ръце, или силен ум. Или дори силата да запраща ума си да се рее свободен навън, както го правеше Сеси. Но не, той бе несъвършеният, кекавият. Дори — при тази мисъл потрепери и придърпа свещника по-близо — се страхуваше от тъмното. Братята му сумтяха презрително. Байън, Леонард и Сам. Подиграваха му се, че спи в легло. При Сеси бе различно; нейното легло бе част от удобствата, позволяващи ѝ да изпрати ума си на лов навън. Но Тимъти? Дали спеше в чудесните полирани кутии като останалите? Не! Майка им му беше позволила да има свое собствено легло, собствена стая, собствено огледало. Нищо чудно, че семейството го отбягваше като разпятието на светия човек. Само от лопатките на гърба му да се появяха криле... Оголи гърба си и впери поглед в него. Отново въздъхна. Никакъв шанс. Никога.

Отдолу се чуваха завладяващи тайнствени звуци — хлъзгане на черни воали нагоре по всички помещения, тавани и врати. Цвъртенето на горящите черни фитили по голямото стълбище. Гласът на мама, висок и твърд. Гласът на татко, отекващ от влажното мазе. Байън пред старата провинциална къща — влачеше огромните стомни, побиращи по два галона.

— Трябва да ида на празненството, Спайд — каза Тимъти. Паякът се завъртя в края на нишката си и Тимъти се почувства самичък. Щеше да лъска сандъци, да събира отровни гъби и паяци, да поставя траурни ленти, но след началото на празненството щяха да го игнорират. Колкото по-малко се набиваше на очи несъвършеният син, толкова по-добре.

Лора тичаше из долния етаж и викаше радостно:

— Сбирката! Сбирката!

Стъпките ѝ отекваха от всички страни едновременно. Тимъти отново надникна в стаята на Сеси. Тя продължаваше да спи тихо. Слизаше долу веднъж месечно. Винаги си оставаше в леглото. Милата Сеси. Искаше му се да я попита: „Къде си сега, Сеси? В кого? Какво се случва? Отвъд хълмовете ли си? Какво става там?“ Но вместо това отиде до стаята на Елън.

Елън седеше на бюрото си, подреждаше най-различни руси, рижави и черни косми и мънички ятагани от нокти, събрани от работата ѝ като маникюристка в салона за красота в Мелин Вилидж, на петнадесет мили оттук. В ъгъла стоеше здраво махагоново сандъче, върху което бе изписано името ѝ.

— Махай се — каза тя, без дори да го погледне. — Не мога да работя, докато зяпаш.

— Все светии, Елън; представи си само! — каза той, опитваше се да се държи приятелски.

— Уф! — Тя прибра няколко нокътя в малка бяла торбичка и я надписа. — Какво може да означава това за теб? Какво знаеш за него? Ще ти изкара акъла. Прибирай се в леглото си.

Бузите му пламнаха.

— Трябва да лъскам, да работя и да помагам при сервирането.

— Ако не се махнеш, утре ще намериш в леглото си голи стриди — прозаично рече Елън. — Довиждане, Тимъти.

В гнева си той се втурна надолу и се сблъска с Лора.

— Къде гледаш бе!? — изпищя тя през стиснати зъби.

И си полетя нататък. Тимъти изтича до отворената врата на мазето и долови миризмата на влага и пръст, надигаща се отдолу.

— Татко?

— Крайно време беше! — извика баща му нагоре по стълбите. — Слизай бързо, че ще пристигнат, преди да сме се приготвили!

Тимъти се поколеба само колкото да чуе милионите други звуци в къщата. Братята му влизаха и излизаха като влакове в гара, говореха и спореха. Ако останеш достатъчно дълго на едно място, край теб ще мине цялото семейство с бледите ръце, пълни с всевъзможни неща. Леонард с малката му черна медицинска чанта, Самюъл с голямата прашна подвързана с абанос книга под мишница и с черни траурни ленти и Байън, с поредния курс до колата отвън за още галони течност.

Баща му спря да търка, даде му един парцал и се намръщи. Потупа огромния махагонов сандък.

— Хайде, лъсни го, за да можем да почнем следващия. Проспиваш живота си.

Тимъти погледна вътре, докато мажеше восъка.

— Чичо Айнар е едър мъж, нали, тате?

— Тъхъ.

— Колко голям е?

— Можеш да разбереш по сандъка.

— Просто питам. Два метра? Повече?

— Много говориш.

Към девет Тимъти излезе в октомврийската вечер. Близо два часа обикаля из поляните на ту топлия, ту студен вятър и събира отровни гъби и паяци. Сърцето му отново заби в трепетно очакване. Колко роднини щяха да дойдат според мама? Седемдесет? Сто? Мина край един селски дом. Само да знаехте какво се случва вкъщи, каза на светещите прозорци. Изкачи се на един хълм и погледна към отдалеченото на мили градче, приготвящо се за сън. Градският часовник, висок и кръгъл, белееше в далечината. Градчето също не знаеше. Занесе вкъщи маса буркани с гъби и паяци.

В малкия параклис долу се отслужи кратка церемония. Бе като всички други ритуали през годините — баща им припяваше мрачните редове, прекрасните и бели като слонова кост ръце на мама се движеха в обърната благословия; бяха се събрали всички деца без Сеси, която лежеше горе в леглото си. Тя обаче също присъстваше. Видя я да наднича — ту през очите на Байън, ту на Самюъл, ту на мама; усети някакво движение и ето че за миг премина през него, след което изчезна.

Тимъти се молеше на Мрачния със свит стомах.

— Моля те, моля те, помогни ми да порасна, помогни ми да съм като братята и сестрите ми. Не ме оставяй различен. Само да можех да слагам космите в пластмасовите образи като Елън, да карам хората да се влюбват като Лора, да чета странни книги като Сам или да имам уважавана работа като Леонард и Байън. Или дори някой ден да имам семейство, като мама и татко...

В полунощ върху къщата се стовари буря. Навън проблясваха изумителни, бели като сняг мълнии. Чу се рев на приближаващо, дълбаещо, изсмукващо торнадо, събиращо във фунията си влагата от потъналата в нощта земя. После външната врата, почти изкъртена от пантите, увисна неподвижно и ненужно и влязоха баба и дядо, дошли чак от старата страна!

После започнаха да пристигат час по час. Имаше пърхане край прозореца, хлопане на предната веранда, почукване в задния двор. Чуваха се необичайни звуци от мазето; есенният вятър свиреше през гърлото на комина и припяваше. Мама напълни голямата кристална купа за пунш с алената течност от стомните на Байън. Татко се носеше от стая на стая, палеше нови и нови фитили. Лора и Елън окачваха още стръкове самакитка. А Тимъти стоеше насред цялото това суетене с безизразна физиономия и треперещи ръце и се озърташе. Затръшващи се врати, смях, бълбукане на течност, мрак, свирене на вятър, призракен шепот на криле, тропот на крака, радушно посрещане на входа, скърцане на панти, преминаващи, идващи, отдалечаващи се, блуждаещи сенки.

— Виж ти, виж ти. А *това* трябва да е Тимъти!

— Какво?

Нечия ледена длан докосна ръката му. Над него се надвеси дългокосо лице.

— Добро момче, чудесно момче — каза непознатият.

— Тимъти, това е чичо Джейсън — каза мама.

— Здравей, чичо Джейсън.

— А това... — Мама помъкна чичо Джейсън нататък. Той се обърна към Тимъти над загърнатото в наметало рамо и му смигна.

Тимъти остана сам.

Сякаш от хиляда мили в прорязания от светлината на свещи мрак се чу висок тънък глас. Гласът на Елън.

— А братята ми, те са *наистина* хитри. Можеш ли да познаеш с какво се занимават, лельо Морганиана?

— Нямам представа.

— Държат погребалното бюро в града.

— Какво! — Чу се ахване.

— Да! — Разнесе се пронизителен смях. — Направо безценно!

Тимъти остана като закован.

Смехът прекъсна за момент.

— Осигуряват материали за мама, татко и всички нас — каза Лора. — С изключение, разбира се, на Тимъти...

Последва неловко мълчание.

— Е? — настоятелно запита най-сетне чичо Джейсън. — Хайде. Какво за Тимъти?

— Ох, Лора, ама че уста — каза мама.

Лора продължи. Тимъти стисна очи.

— Тимъти не... ами... не *обича* кръв. Много е чувствителен.

— Ще се научи — каза мама. — Ще се научи — повтори твърдо. — Той е мой син и ще се научи. Само на четиринадесет е.

— Но аз бях отгледан с това нещо — каза чичо Джейсън и гласът му се понесе от стая на стая. Вятърът свиреше в дърветата навън, сякаш бяха струни на арфа. Ситен дъжд затрополи „отгледан с това нещо“ по прозорците и постепенно заглъхна.

Тимъти прехапа устни и отвори очи.

— Е, вината е изцяло моя — каза мама, докато ги въвеждаше в кухнята. — Опитях се да го накарам насила. Не можеш да принудиш дете, можеш само да го отвратиш така, че никога да не развие вкус към едно или друго. Ето например Байън, беше на тринадесет, преди да...

— Разбирам — промърмори чичо Джейсън. — Тимъти ще се справи.

— И още как — предизвикателно отвърна мама.

Пламъчетата на свещите трептяха, сенките кръстосваха напред-назад многобройните сумрачни помещения. На Тимъти му беше студено. Усети миризмата на гореща лой, инстинктивно грабна една свещ и излезе с нея навън, преструваше се, че оправя черните ленти.

— Тимъти — прошепна някой зад украсената стена, съскаше думите, — Тимъти се страхува от тъмното.

Гласът на Леонард. Омразният Леонард!

— Харесвам светлината на свещи, това е — предизвикателно прошепна в отговор Тимъти.

Последваха още мълнии и гръм. Ревящи порои смях. Трясъци, блъскане, викове и шумолене на дрехи. Лепкава студена мъгла пропълзя през предната врата. От нея излезе висок мъж, като прибираще крилете си.

— Чичо Айнар!

Тимъти се втурна на тънките си крака право през мъглата, под трептящите зелени сенки. Хвърли се в ръцете на Айнар. Той го повдигна.

— Имаш криле, Тимъти! — Той подхвърли момчето, сякаш бе леко като перце. — Криле, Тимъти. Лети!

Лицата се завъртяха отдолу. Къщата отлетя надалеч. Тимъти се почувства като ветрец. Размаха ръце. Пръстите на Айнар го уловиха и отново го хвърлиха към тавана. Той се втурна към него като овъглена стена.

— Лети, Тимъти! — с висок и силен глас извика Айнар. — Лети с криле! Криле!

Той изпита пронизващо чувство в лопатките си, сякаш растяха корени, готови да експлодират и да разцъфнат в нова влажна мембрана. Забърбори несвързано; Айнар отново го хвърли високо нагоре.

Есенният вятър нахлу като вълна в къщата, дъждът се стовари отгоре ѝ, разтърси гредите и накара пламъците на свещите да затанцуват гневно. Стоте роднини с всевъзможни форми и размери се взираха от всяка черна омагьосана стая към мястото, където Айнар балансираше с детето като с жезъл в ревящата стихия.

— Достатъчно! — най-сетне извика той.

Оставен отново на дъските на пода, възбуден и изтощен, Тимъти се притисна в чичо Айнар, подсмърчаше щастливо.

— Чичо, чичо, чичо!

— Добре ли беше летенето? А, Тимъти? — попита чичо Айнар, наведе се и го потупа по главата. — Браво, браво.

Утрото приближаваше. Повечето бяха пристигнали и бяха готови да си легнат за през деня, да спят неподвижно и без звук до следващия залез, когато щяха да изскочат от махагоновите си сандъци за пиршеството.

Чичо Айнар, следван от десетки други, пое към мазето. Мама ги упъти към струпаните ред върху ред полирани кутии. Айнар, чиито криле бяха свити на гърба му като морскозелен брезент, се движеше по коридора с любопитно подсвирване; когато крилете му докосваха нещо, сякаш се разнасяше тихо барабанене.

Горе Тимъти лежеше и мислеше изтощено, мъчеше се да хареса тъмното. В тъмното можеше да се правят толкова много неща, за които

никой да не те укорява — просто защото не може да те види. Всъщност той *харесваше* нощта, но това бе особено харесване — понякога му идваше дотолкова в повече, че му се искаше да крещи и да се бунтува.

В мазето махагоновите капаци се спуснаха, притеглени от бледи ръце. По ъглите някои от роднините се завъртяха в кръг три пъти, преди да легнат на лапите си и да затворят клепачи. Слънцето изгря. Настана време за сън.

Залез. Пиршеството избухна като разритано гнездо на прилепи — пицци, пърхащи, летящи във всички посоки. Капаците на сандъците се отваряха с трясък. От влажното мазе се чуваха забързани стъпки. През предните и задните входове нахълтваха още закъснели гости.

Валеше и подгизналите посетители оставяха пелерините си, покритите с капки шапки и намокрените си воали на Тимъти, за да ги отнесе в килера. Стаите бяха претъпкани. Смехът на някаква братовчедка, изстрелян от едно помещение, се блъсна в стената на друго, рикошира, извърна се и достигна до ушите на Тимъти от четвърта стая, все така точен и циничен.

Една мишка пробяга по пода.

— Познах те, племеннице Либерсраутер! — възкликна татко някъде около него, но не към него. Десетките тълпящи се гости се притискаха в него, ръгаха го с лакти, пренебрегнаха го.

Накрая той се обърна и се измъкна нагоре.

— Сеси — повика тихо. — Къде си, Сеси?

Мина доста време, преди тя да отговори.

— В Имперската долина — едва промълви. — До Салтън Сий, край калните извори, пара и тишина. Намирам се в съпругата на един фермер. Седя на предната веранда. Ако поискам, мога да я накарам да се раздвижи, да направи нещо или да си помисли нещо — каквото и да е. Слънцето залязва.

— Как е, Сеси?

— Чувам как съскат изворите — бавно каза тя, сякаш говореше в църква. — Малки сиви глави от пара се надигат от калта като плешиви хора от врящ гъст сироп. После се разкъсват като гума и падат със звук, издаван сякаш от мляскащи устни. От разкъсаната тъкан се

надигат рехави струйки пара. Носи се тежка воня на горяща сярка и минали времена. Динозавърът се пече тук десет милиона години.

— Готов ли е вече, Сеси?

Мишката заобиколи краката на три жени и изчезна в ъгъла. Миг по-късно от нищото се появи прекрасна жена и озари всички с бялата си усмивка.

Нещо се стуши на мокрия перваз на кухненския прозорец. Въздъхна, заплака и затропа по стъклото, но Тимъти така и не успя да го различи. Във въображението си беше отвън и се взираше вътре. Дъждът го валеше, вятърът го пронизваше, а изпълнената с траурни ленти тъмнина вътре изглеждаше примамливо. Танцуваше се валс: високи слаби фигури се въртяха под звуците на необичайна музика. Звезди проблясваха във вдигнати бутилки; малки бучки пръст се сипеха от шлемове; един паяк се спусна надолу и безшумно запълзя по пода.

Той потрепери. Отново се намираше вътре. Майка му му нареждаше да бяга тук или там, да помага, да сервира, веднага да иде в кухнята, да донесе това, да вземе онова, да нареди чиниите, да сипе храната — и тъй нататък, и тъй нататък. Празненството бе в разгара си.

— Да, готов е. Съвсем готов — размърдаха се спящите устни на Сеси. Мудните думи бавно излизаха от устата ѝ. — Намирам се в черепа на тази жена, вирам се навън, гледам морето, което не помръдва и е толкова притихнало, че те кара да изпитваш страх. Седя на верандата и чакам мъжът ми да се прибере. От време на време някоя риба скача над повърхността, проблясва на светлината на звездите и отново пада във водата. Долината, морето, няколкото коли, дървената веранда, моят люлеещ се стол, аз самата, тишината.

— А сега какво става, Сеси?

— Ставам от люлеещия се стол — каза тя.

— И?

— Ставам и тръгвам към изворите. В небето летят самолети като праисторически птици. Всичко е тихо, толкова тихо.

— Колко време ще останеш в нея, Сеси?

— Докато чуя, видя и почувствам достатъчно — докато не променя живота ѝ по някакъв начин. Излизам от верандата и вървя по дъските. Стъпалата ми докосват дървото — бавно, уморено.

— А сега?

— Сега серните пари са навсякъде около мен. Взирам се в мехурите, как се издуват и разпукват. Някаква птица прелетява с писък покрай слепоочието ми. Изведнъж се озовавам в нея и отлитам! И докато летя, с новите си малки като мъниста очи виждам някаква жена под мен на дъсчената пътека, гледам я как прави три стъпки към калните извори. Чувам звук, сякаш в разтопените дълбини е хвърлен камък. Продължавам да летя, правя кръг и се връщам. Виждам някаква бяла ръка като паяк да се гърчи и изчезва в сивата лава. Тя се затваря отгоре. Сега летя към дома, бързо, бързо, бързо!

Нещо силно се удари в прозореца. Тимъти се стресна.

Сеси отвори широко очи — светнали, будни, щастливи, изпълнени с веселие.

— Сега съм си у дома! — каза тя.

— Сбирката тече с пълна сила — след кратка пауза се обади Тимъти. — Всички са тук.

— Тогава защо си се качил горе?

Тя хвана ръката му.

— Е, попитай ме. — Усмихна му се лукаво. — Попитай ме онова, заради което си дошъл.

— Нищо не искам да питам — отвърна той. — Е, почти нищо. Аз... ох, Сеси! — Думите изведнъж се заизсипваха от устата му като отприщен поток. — Искам да направя нещо, което да ги накара да ме погледнат, нещо, което да ме направи добър поне като тях, нещо, което да ме приобщи към тях, но не мога да направя нищо, чувствам се странно и, ами... помислих си, че ти би могла...

— Бих могла — каза тя, затвори очи и се усмихна наум. — Изправи се. Стой неподвижно.

Той се подчини.

— А сега затвори очи и изчисти съзнанието си.

Той застана изпънат като струна, без да мисли за нищо — или поне си мислеше, че не мисли за нищо. Тя въздъхна.

— Сега ще слезем ли долу, Тимъти?

Сеси бе с него, сякаш ръка в ръкавица.

— Гледайте всички!

Тимъти вдигна чашата топла червена течност. Задържа я, за да могат всички в къщата да се обърнат и да го видят. Лели, чичовци, братовчеди, братя, сестри!

Изпи я до дъно.

Ръката му се стрелна към сестра му Лора. Почувства погледа ѝ и прошепна нещо с едва доловим глас, от който тя замръзна мълчалива. Почувства се висок като дърво, докато вървеше към нея. Празненството като че ли забави темпо. От всички страни го гледаха. От всички врати надничаха лица. Никой не се смееше. Майка му бе изумена. Татко гледаше объркан, но доволен — и като че ли с всеки миг гордостта му растеше все повече.

Той ухапа нежно Лора за вената на врата. Пламъците на свещите се разлюляха пиянски. Вятърът се заизвива около покрива. Роднините зяпаха от всички врати. Налапа няколко отровни гъби, сдъвка, преглътна, после запляска с ръце по бедрата си и се завъртя в кръг.

— Виж, чичо Айнар! Мога да летя! Най-сетне!

Ръцете му пляскаха неистово. Краката му се свиваха и изпъваха. Лицата прелитаха край него.

Намираше се на върха на стълбите и продължаваше да пляска, когато чу майка си.

— Спри, Тимъти! — извика тя някъде далеч отдолу.

— Хей! — изкрещя той, прехвърли се през перилата и скочи.

На половината път крилете, които смяташе, че има, се стопиха. Той изкрещя. Чичо Айнар го улови.

Тимъти се замята неудържимо в ръцете му. От устните му се изтръгна нечий чужд глас.

— Аз съм Сеси! Сеси! Елате да ме видите горе, първата стая отляво! — Последва дълъг висок смях. Тимъти се опита да го прекъсне заедно с езика си.

Всички се смееха. Айнар го пусна на пода. Тимъти изтича през гъстата чернилка роднини, понесли се нагоре към стаята на Сеси да я поздравят, блъсна вратата и я отвори широко.

— Сеси, мразя те! Мразя те!

Скрит в дълбоката сянка на чинара, той повърна вечерята си, захлипа горчиво и разрита купчината есенни листа. После остана да лежи неподвижно. От джоба на блузата му, от закрилата на кибритената кутия, която използваше за свое убежище, изпълзя паякът Спайд. Тръгна по ръката на Тимъти. Разуци шията му, стигна до ухото и влезе в него, за да го погъделичка. Тимъти тръсна глава.

— Недей, Спайд. Престани.

Лекото като перце докосване на едно краче до тъпанчето го накара да потрепери.

— Престани, Спайд!

Въпреки това хлипането като че ли понамаля.

Паякът продължи надолу по бузата му, настани се под носа на момчето, погледна нагоре в ноздрите, сякаш търсеше мозъка, след което се изкатери на върха на носа и приклепна там; взираше се в Тимъти със зелените си като изумруди очи, докато не го изпълни с нелеп смях.

— Махай се, Спайд!

Седна и разрови листата. Луната ярко осветяваше всичко. От къщата се чуваха неприлични шеги — играеха на „Огледалце, огледалце“. Празнуващите надаваха приглушени викове, докато се опитваха да разпознаят онези, чиито отражения не винаги се появяваха в стъклото.

— Тимъти. — Крилете на чичо Айнар се разпериха, трепнаха и приближиха, издаваха звуци като от литавра. Тимъти усети как чичо му го повдига като перце и го настанява на рамото си. — Не провесвай нос, племеннико Тимъти. Всеки за себе си, всеки по собствения си начин. Колко много по-добри неща те чакат. Колко богати неща. Светът е мъртъв за нас. Видели сме прекалено много от него, повярвай ми. Животът е най-добър за онези, които изживяват най-малко от него. По-скъп е зрънце по зрънце, Тимъти, не забравяй това.

През остатъка от черната сутрин — от полунощ нататък — чичо Айнар го развеждаше из къщата от стая в стая, като махаше и пееше. Орда закъснели гости бяха влели свежи сили във веселието. Прапрапрапра- и още хиляда пъти прапрабаба също бе тук, увита в египетски бинтове. Не каза нито дума, просто стоеше изправена като обгоряла дъска за гладене край стената и в очните ѝ кухни играеха далечни, мъдри и беззвучни пламъчета. На закуска, в четири сутринта, пра-хиляда-бабата бе настанена начело на дългата маса.

Многобройните млади братовчеди се въртяха около кристалната купа за пунш. Блестящите им черни като маслини очи, коничните им дяволити лица и вълнистите бронзови коси се рееха над масата за напитки, техните едновременно твърди и меки, момчешки и момичешки тела се бореха, за да се доберат до противното питие.

Вятърът се надигна, звездите пламтяха ожесточено, шумът се усили, танците станаха по-бързи, пиенето стана по-буйно. Имаше хиляди неща, които Тимъти можеше да слуша и гледа. Множеството тъмнини се носеха и рееха, безбройните лица минаваха и отминаваха...

— Чуйте!

Присъстващите затаиха дъх. Някъде отдалеч градският часовник отброи шест сутринта. Празненството привършваше. В ритъма на биещия часовник стоте гласа запяха песни на по четиристотин години. Песни, които Тимъти не бе чувал. Пееха, хванати за ръце, въртяха се заедно, а някъде в студената далечина на утрото градският часовник завърши отброяването и замлъкна.

Тимъти запя. Не знаеше думите и мелодията, но въпреки това те излизаха силно и вярно. Гледаше към затворената врата в горния край на стълбището.

— Благодаря, Сеси — прошепна той. — Простено ти е. Благодаря.

После се отпусна и остави думите да се изливат с гласа на Сеси от устните му.

Последваха сбогувания и огромна бъркотия. Мама и татко стояха на входа, стискаха ръцете на всички роднини и ги целуваха. Източната част от небето зад отворената врата започваше да се оцветява. Вътре повя студен вятър. Тимъти усети как го хващат и го прехвърлят от едно тяло в друго, усети как Сеси го напъхва в главата на чичо Фрай, така че гледаше от сбръчканото лице, след това се понесе във вихрушка листа над къщата и събуждащите се хълмове...

После, докато летеше по пътеката, усети горящите си червени очи и покритата с утринна роса козина, докато се намираше в братовчеда Уилям, втурваше се към някаква дупка и изчезваше вътре...

Подобно на камъче в устата на чичо Айнар, Тимъти летеше в изпълващата небето буря. А накрая се озова обратно въкъщи, в собственото си тяло.

В настъпващото утро последните гости се прегръщаха, плачеха и си мислеха как светът става все по-тесен за тях. Имало времена, когато се събирали всяка година, а сега минаваха десетилетия, без да се срещнат.

— Не забравяйте, ще се срещнем в Салем през седемдесета! — извика някой.

Салем. Вцепененият ум на Тимъти са запъна на думите. Салем, седемдесета. Там щяха да бъдат чичо Фрай и пра-хиляда-баба с изгнилия си саван, майка, татко, Елън, Лора, Сеси и всички останали. Но щеше ли и той да присъства? Можеше ли да е сигурен, че ще доживее до онова време?

С един последен смразяващ порив всички си тръгнаха — безброй шалове, безброй космати животинки, безброй увехнали листа, безброй виещи и тракащи звуци, безброй полунощи, лудости и сънища.

Мама затвори вратата. Лора взе метлата.

— Не — каза мама. — Ще почистим довечера. Сега трябва да поспим.

И семейството изчезна в мазето и на горния етаж. Тимъти тръгна с наведена глава по окичения с траурни ленти хол. Мина покрай едно празнично огледало и видя мъртвешки бледото си лице. Целият трепереше от студ.

— Тимъти — каза мама.

Приблужи се и докосна лицето му.

— Синко — каза тя. — Обичаме те. Не го забравяй. Всички те обичаме. Въпреки че си различен, въпреки че един ден ще ни напуснеш.

Целуна го по бузата.

— И ако и когато умреш, ще се погрижим костите ти да лежат в покой. Ще останеш в покой завинаги и ще идвам при теб на Все светии, за да те завивам по-добре.

Домът бе притихнал. Далеч навън вятърът прелиташе над един хълм с последния си товар тъмни писукащи прилепи.

Тимъти заизкачва стъпалата едно по едно, плачеше тихичко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.